

Po trzecie, za naruszenie proceduralne uznać należy niewzięcie pod uwagę, ze względów formalnych, podniesionych przez nią twierdzeń w przedmiocie okoliczności faktycznych (pkt 392 i nast., 405 i nast. zaskarżonego wyroku).

W **drugim zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd błędnie uznał przeprowadzoną przez Komisję procedurę dotyczącą połączeń w sprawach M.8871 i M.8870, a także przeprowadzoną przez Bundeskartellamt procedurę dotyczącą połączeń w sprawie B8–28/19 za niestanowiące integralnej części składowej jednej i tej samej (jednolitej) koncentracji, którą należało skontrolować w ramach jednej i tej samej procedury.

Ponadto strona wnosząca odwołanie zarzuca po pierwsze Sądowi wyłączenia z kontroli wynoszącego 16,67 % udziału mniejszościowego RWE na wejściu do E.ON w sprawie B8–28/19 (pkt 64 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po drugie, strona wnosząca odwołanie kwestionuje również dokonaną przez Sąd wykładnię pojęcia „jednolitej koncentracji” w rozumieniu art. 3 w związku z motywem 20 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw (pkt 73 i nast. zaskarżonego wyroku).

W **trzecim zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd dopuścił się również naruszenia i błędnego zastosowania art. 2 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw ze względu na błędne określenie rynku w sprawie M.8871.

Po pierwsze, Sąd niesłusznie jej zdaniem zatwierdził pozostawienie przez Komisję otwartą kwestii wytyczenia granic tego rynku (pkt 219 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po drugie, Sąd nie zarzucił Komisji tego, że przedstawiona przez nią prognoza przyszłego rozwoju rynku była niewystarczająca (pkt 228 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po trzecie, strona wnosząca odwołanie kwestionuje niewystarczającą jej zdaniem ocenę analizy rosnącej siły rynkowej spółki RWE (pkt 259 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po czwarte zaś strona wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi dokonanie błędnej oceny stosunków konkurencyjnych między RWE i E.ON, a także okoliczności polegającej na zniknięciu E.ON z rynku (pkt 336 i nast. zaskarżonego wyroku).

W **czwartym zarzucie** odwołania strona wnosząca je zarzuca wreszcie Sądowi, że ten dopuścił się naruszenia zasady rozkładu ciężaru dowodu ze względu na to, iż w zaskarżonym wyroku (pkt 272, 277 i nast., 327, 340, 343 i 381) zastosował w odniesieniu do skarżącej przed nim zbyt wysokie standardy dowodowe.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004, L 24, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 17 maja 2023 r. w sprawie T-318/20 eins energie in sachsen GmbH & Co. KG / Komisja Europejska, wniesione w dniu 21 lipca 2023 r. przez eins energie in sachsen GmbH & Co. KG

(Sprawa C-469/23 P)

(2023/C 321/45)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: eins energie in sachsen GmbH & Co. KG (przedstawiciel: I. Zenke, Rechtsanwältin, T. Heymann, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec, E.ON SE, RWE AG

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 17 maja 2023 r., eins energie in sachsen / Komisja (T-318/20) i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 26 lutego 2019 r. w przedmiocie koncentracji „RWE/E.ON Assets” (Sprawa M.8871, Dz.U. 2000, C 111, s. 1);

1a. tytułem ewentualnym i w każdym razie, o przekazanie sprawy T-318/20 Sądowi do ponownego rozpoznania w celu wydania wszystkich koniecznych rozstrzygnięć w odniesieniu do istoty sprawy;

2. obciążenie Komisji kosztami postępowania, włącznie z poniesionymi przez skarżącą w sprawie T-318/20 kosztami zastępstwa procesowego oraz kosztami podróży.

Zarzuty i główne argumenty

W **pierwszym zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi braki w uzasadnieniu, przeinaczenie okoliczności faktycznych oraz naruszenie przepisów proceduralnych.

Po pierwsze, zdaniem wnoszącej odwołanie zaskarżony wyrok jest niewystarczająco uzasadniony ze względu na to, że nie wynika z niego, czy i w jaki sposób Sąd przeprowadził ocenę wpływu na zajmowaną przez nią pozycję rynkową (pkt 23 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po drugie, zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd miał dopuścić się przeinaczenia jej argumentacji, dochodząc na jej podstawie do wniosku, że wywieraniu wpływu na zajmowaną przez nią pozycję rynkową nie towarzyszyły żadne szczególne okoliczności (pkt 31 zaskarżonego wyroku).

Po trzecie, zdaniem strony wnoszącej odwołanie Sąd dopuścił się naruszenia jej praw procesowych ze względu na to, że nie zweryfikował tego, czy one jej rzeczywiście przysługują.

W **drugim zarzucie** odwołania wnosząca je zarzuca Sądowi błędne zastosowanie art. 263 ust. 4 TFUE. Jej zdaniem Sąd błędnie uznał, że sporny przed nim akt nie dotyczy skarżącej przed nim indywidualnie w rozumieniu tego postanowienia traktatowego.

Po pierwsze, Sąd błędnie przyjął, że formalne uczestnictwo w procedurze kontroli koncentracji M.8871 było wstępnym warunkiem do tego, aby móc stwierdzić, iż sporny przed nim akt dotyczy skarżącej przed nim indywidualnie.

Po drugie, wymogi ustanowione przez Sąd w odniesieniu do udowodnienia, że zachodziły dalsze szczególne okoliczności uzasadniające to, iż sporny przed nim akt dotyczy skarżącej przed nim indywidualnie, były nadmierne.

W **trzecim zarzucie** odwołania wnosząca je podnosi, że Sąd nie przeanalizował podniesionych przez nią zarzutów co do istoty. Powołując się na wyrok w sprawie T-312/20 podnosi ona, że Sąd dokonał błędnej wykładni prawa Unii, a w szczególności art. 101 TFUE i art. 21 ust. 1 rozporządzenia (WE) 139/2004⁽¹⁾.

Po pierwsze, zdaniem strony wnoszącej odwołanie miało dojść do naruszenia prawa Unii ze względu na brak zastosowania art. 101 TFUE z powodu rzekomo blokującego skutku art. 21 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw (pkt 392 i nast. wyroku w sprawie T-312/20).

Po drugie, Sąd nie wziął pod uwagę przedstawionych przez nią dowodów dotyczących zmywu kartelowej pomiędzy RWE i E.ON w rozumieniu art. 101 TFUE (pkt 392 i nast. wyroku w sprawie T-312/20).

Po trzecie, za naruszenie proceduralne uznać należy niewzięcie pod uwagę, ze względów formalnych, podniesionych przez nią twierdzeń w przedmiocie okoliczności faktycznych (pkt 393 i nast., pkt 406 i nast. wyroku w sprawie T-312/20).

W **czwartym zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd błędnie uznał przeprowadzoną przez Komisję procedurę dotyczącą połączeń w sprawach M.8871 i M.8870, a także przeprowadzoną przez Bundeskartellamt procedurę dotyczącą połączeń w sprawie B8-28/19 za niestanowiące integralnej części składowej jednej i tej samej (jednolitej) koncentracji, którą należało skontrolować w ramach jednej i tej samej procedury.

Ponadto strona wnosząca odwołanie zarzuca po pierwsze Sądowi wyłączenia z kontroli wynoszącego 16,67 % udziału mniejszościowego RWE na wejściu do E.ON w sprawie B8-28/19 (pkt 65 i nast. wyroku w sprawie T-312/20).

Po drugie, strona wnosząca odwołanie kwestionuje również dokonaną przez Sąd wykładnię pojęcia „jednolitej koncentracji” w rozumieniu art. 3 w związku z motywem 20 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw (pkt 74 i nast. wyroku w sprawie T-312/20).

W **piątym zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd dopuścił się również naruszenia i błędnego zastosowania art. 2 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw ze względu na błędne określenie rynku w sprawie M.8871.

Po pierwsze, Sąd niesłusznie jej zdaniem zatwierdził pozostawienie przez Komisję otwartą kwestii wytyczenia granic tego rynku (pkt 220 i nast. wyroku w sprawie T-312/20).

Po drugie, Sąd nie zarzucił Komisji tego, że przedstawiona przez nią prognoza przyszłego rozwoju rynku była niewystarczająca (pkt 229 i nast. wyroku w sprawie T-312/20).

Po trzecie, strona wnosząca odwołanie kwestionuje niewystarczającą jej zdaniem ocenę analizy rosnącej siły rynkowej spółki RWE (pkt 260 i nast. wyroku w sprawie T-312/20).

Po czwarte zaś strona wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi dokonanie błędnej oceny stosunków konkurencyjnych między RWE i E.ON, a także okoliczności polegającej na zniknięciu E.ON z rynku (pkt 339 i nast. wyroku w sprawie T-312/20).

W szóstym zarzucie odwołania strona wnosząca je zarzuca wreszcie Sądowi, że ten dopuścił się naruszenia zasady rozkładu ciężaru dowodu ze względu na to, iż w wyroku w sprawie T-312/20 zastosował w odniesieniu do skarżącej przed nim zbyt wysokie standardy dowodowe (pkt 273, 278 i nast., 328, 341, 344 i 382 tego wyroku).

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004, L 24, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 17 maja 2023 r. w sprawie T-319/20 GGEW, Gruppen-Gas- und Elektrizitätswerk Bergstraße AG / Komisja Europejska, wniesione w dniu 21 lipca 2023 r. przez GGEW, Gruppen-Gas- und Elektrizitätswerk Bergstraße AG

(Sprawa C-470/23 P)

(2023/C 321/46)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: GGEW, Gruppen-Gas- und Elektrizitätswerk Bergstraße AG (przedstawiciele: I. Zenke, Rechtsanwältin, T. Heymann, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec, E.ON SE, RWE AG

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 17 maja 2023 r., GGEW / Komisja (T-319/20) i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 26 lutego 2019 r. w przedmiocie koncentracji „RWE/E.ON Assets” (Sprawa M.8871, Dz.U. 2000, C 111, s. 1);

1a. tytułem ewentualnym i w każdym razie, o przekazanie sprawy T-319/20 Sądowi do ponownego rozpoznania w celu wydania wszystkich koniecznych rozstrzygnięć w odniesieniu do istoty sprawy;

2. obciążenie Komisji kosztami postępowania, włącznie z poniesionymi przez skarżącą w sprawie T-319/20 kosztami zastępstwa procesowego oraz kosztami podróży.

Zarzuty i główne argumenty

W **pierwszym zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd dokonał błędnej wykładni prawa Unii, a konkretnie art. 101 TFUE i art. 21 ust. 1 rozporządzenia (WE) 139/2004 (¹).

Po pierwsze, zdaniem strony wnoszącej odwołanie miało dojść do naruszenia prawa Unii ze względu na brak zastosowania art. 101 TFUE z powodu rzekomo blokującego skutku art. 21 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw (pkt 391 i nast. zaskarżonego wyroku).